Markó Ildikó

Délután

Vendégem vagy ma egy kávéra, tejjel, két cukorral, ahogy szereted; leülsz, nézed a képet a falon, elmélázol, mint egy gyerek. Tegnap volt talán, vagy már évekkel korábban, hogy megfestettem? Nem sikerült eladni, talán nem is akartam, talán valakinek szántam, de mire elkészült, elfelejtettem. Megdicséred megint, a színeket, aztán a tárgyra térsz; beszélsz, szemed sarkából az ajtót figyeled. Nincs itt senki, mondom én, mire te megnyugszol, még egy cukrot dobsz a feketébe, megiszod, nyelved megered. Elmondod, hogy baj van, hogy nem megy, hogy már megint hívtak, időnként kezed megremeg; hogy nem érted, hogy akarod, de mégsem, hogy döntöttél, hogy még mindig szereted. Talán sírnál, de tartod magad, a festményre szalad a tekinteted; a színekben, az ábrákban teljesen elveszel. Ha csak egy másodperc töredékére is, de elrepítenek; tájakra, helyekre, ahol nincs ez, ahol nincs semmi sem. Csak a most. Csak a zene. Csak a szép. Csak te. A te nyugalmad, a te szigeted. Mikor minden elhangzott, aminek el kellett, és te felállsz, pakolsz, indulsz, akkor jut csak eszembe; leakasztom a falról, táskába rakom, vigyed, a tiéd, neked született. Neked készült még akkor, amikor még nem is tudtam róla, téged várt a falamon, a te tekintetedtől kelt életre, a te reményeid, a te életed, a te színeid, a te részed lett. Vigyed.